

הוא המלחמה המעמיקת, והוא המלחמה המעמיקת

הוא המלחמה המעמיקת, והוא המלחמה המעמיקת

הוא המלחמה המעמיקת

הוא המלחמה המעמיקת, והוא המלחמה המעמיקת

הוא המלחמה המעמיקת, והוא המלחמה המעמיקת

הוא המלחמה המעמיקת

הוא המלחמה המעמיקת, והוא המלחמה המעמיקת

זה הכה להצדיקים שכל דור ודור, כי במה שהצדיקים עוסקים בתורה ומחזקים הם בוראים שמים וארץ חדשים והם היו מכוננים במלאכת המשכן ברוח קדשם לחכמה עליונה ועשו יחידים וצדופים קדושים בכל הכלים וכלל המעשים אשר נעשה המשכן. והנה אם היו רוצים לכון שכלם והתחבה היה הדבר עד אין שיעור, כי רוח אלהים הופיע עליהם, אך הוצרכו לתת גבול בהדבר והותוו לצדיקים לעתיד לבוא אשר יבואו וילמדו בספר תורה מעשה מלאכת המשכן וכל צדק וצדק לפי שכלו יכיר תעלומות חכמה בכל דבר בכל כלי ויעשה יחוד לדבר רוחני עליונים כמו שהשם יתברך הוזהר כח במעשי בראשית שהוא נתן גבול והשאיר להצדיקים כדי שיוכלו לחפש דבר כבדאיה זו, כמו כן הם במלאכת המשכן. זה שכתב הכתוב והמלאכה היתה דים, שהיו נותנים גבול להמלאכה. לעשות אותה, ורצה לומר לחקון ולחידו בשכל עליון אשר היו יכולים לכון בכל דבר לפי שיעור שכלם. אך והוזהר, שהותוו להצדיקים והחכמים שכל דור אשר ישמעו וילמדו סדר מלאכת המשכן והם יגמרו הבנין ויוסיפו מדעתם מה ששייג שכלם:

בשם בנו המנוח המפורסם איש אלקי קדיש מוזרי"י מאוי וצלה"ה:

הבעל הטורים כתב טעם למה סמך פרשת ויקהל לטוף פרשת כי תשא וזכר שם (שמות ל"ג) קירון עור פני משה עיין במדרש (שמו"ו מ) ומובא באור החיים ז"ל, דמשה זכה לקרני הוד הטיפת דיו שנותחיד בקולמוס. שכתב על עצמו (במדרש י"ג) והאיש

המעשי. וזהו אשר צוה ה' לעשות, כלומר תקון עולם העשיה:

וביום השביעי יהיה לכם קודש. על דרך חציו לה' וחציו לכם (ספחים טו):
 וכשבת הלכם הוא גם כן לה'. זה יהיה לכם קודש, הלכם יהיה גם כן קודש וקל להבין:
והמלאכה היתה דים לכל המלאכה
 לעשות אותה והוזהר. והנה

לכאורה האי דים והוזהר, הוא תרתי דסתרי אהדרי, דאם היתה דים לא הוזהר, ועיין באור החיים. ויש לומר, דהנה הוא יתברך אל שדי אל הוא מלשון חזק כמו ואילי הארץ (ויחזקאל י"ג) ושדי הוא השפעה מלשון שדים, והקדוש ברוך הוא הוא אל שדי שמתגבר בכיכול על השפעתו. זה שדרשו חכמינו ז"ל (הגיה י"ב) שאמר לעולמו ד', דהנה כל דבר הבא מכא אין סוף אז יכול הדבר ההוא להתרחב ולהתפשט עד אין שיעור וערך, ואם כן כיין דהוא יתברך ברא העולמות אז היו רוצים להתפשט בלי גבול והוצרך הקדוש ברוך הוא לומר ד', וליתן כן וכך סידור עולמים לפי מה שהבין יתברך כחכמתו עליונה כמה צריך לפי סדר הכריאה ואז אמר די וזהו גבורה וצמצום שהוצרך יתברך לצמצם כוחו. כמו כן הוא יתברך צריך להתנהג בעולמו לפי כח המקבלים ולא לפי כוחו האין סוף, כי ישראל אינם יכולים לקבל לא רוב טובה וכו'. והנה מלאכת המשכן שהיה מעין בריאת שמים וארץ היה מסודר ונכונה על פי שכל אלקים וצדופי שמות ואותיות הקדושים אשר נבראו בהם שמים וארץ כמו שאמר חכמינו ז"ל (בכוכב נה) יודע היה כצילאל לצרף כו'. והנה הוא יתברך נתן בלבם חכמה ותבונה ודעת ונתן השם יתברך

מחשבה תפיסה כך כלל ועינין זה בעצמו מורה עליו כי הוא מכפר על מעשה עגל, כי עיקר בחינת מעשה עגל הוא על דרך (שמות כ"א) ויחזו אלהים וכו' וטעותם היה להיותם סוכרים, כי השיגו את בחינת יתברך שמו וזה בחינת עגל שלצד זה נאמר (שם לב"ב) כי פורע הוא כו'. מלשון גלוי שנתגלה יותר מהצורך וכל המוסף גורע, כי באמת מצד זה בא להם שגגה וכפירה בו יתברך ולצד זה הוצרך הקדוש ברוך הוא לומר להם שיעשו הפרה וענינו מבואר על עינין שביארנו כי לית מחשבה תפיסה ביה והנוגע יטמא:

ולצד זה אמר חוקה וכיאר רש"י ז"ל מפני שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה טעם יש בה לפיכך אמר חוקה חקקתי ואין לך רשות להרהר בה, ורצה לומר שזהו בחינת החוקה וזאת הוא עצם גלוי של טעם הדבר והוא מצד שאין לך רשות להרהר בה וזהו עצם הגלוי רק על פי דברות המלך אל חי ועלמים הנותן חיים

פרשת ויקהל

ומה שנאמר גבי שבת צוה ה' לעשות. וגבי משכן כתיב אשר צוה ה' לאמר. וכן הקשה בעל הטורים. נראה, כי אף על פי שבמשכן שהיו עוסקים במצות מעשיות, דהיינו במלאכת המשכן אף על פי כן תקנו עולם הדיבור וזהו אשר צוה ה' לאמר. ובשבת שאין עושין מלאכה רק מצות בדיבור כגון תורה ותפילה, כי עיקר תורה ותפלה בשבת אף על פי כן מתקנין עולם

אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם ששת ימים תעשה כו'. ודרשו חכמינו ז"ל (שבת ע"ג) אלה הדברים על ל"ט מלאכות. כלומר אלה שהוא מרומז על החיצונים כמו שכתב האר"י ז"ל על פסוק (איכה א"ט) על אלה אני בוכיה כו', אנתנו צריכין לתקן אותם על ידי מלאכה וזהו לעשות לשון תקון וזהו בחול אבל בשבת אין מברכין החיצונים ולכן אסור בעשית המלאכה: